

Доцільно виділити три основних види франчайзингу: товарний франчайзинг, виробничий і діловий.

В Україні франчайзинг є перспективним напрямом економічної діяльності та в найближчі роки будемо спостерігати зростання цього сегменту. Також слід відзначити, що економічна криза кінця 2008 року стала однією з причин стрімкого розвитку франчайзингу в Україні в 2009–2011 роках. Адже за умови, коли більшість бізнес-проектів почали бути збитковими, франчайзинг залишається прибутковим бізнесом як для франчайзера, так і для франчайзі. Загалом, система франчайзингу має ряд переваг, які дозволяють більш ефективніше організувати бізнес з меншими затратами, що підвищує конкурентоспроможність вітчизняної економіки.

Для України франчайзинг – це майбутнє і реальна можливість підняти економіку країни. Франчайзинг повинен бути резервом розвитку дрібних і спільних підприємств, які займаються розробкою та виробничим втіленням продукції інноваційного характеру.

Список використаних джерел

1. Бедринець М.Д. Франчайзинг: світовий досвід і перспективи розвитку в Україні // *Фінанси України*. – 2001. – №2. – С. 96–104.
2. Забродин В. Региональная экспансия и франчайзинг как средство выхода на новый рынок // *Торговое дело*. – 2012. – №7. – С. 32–39.

3. Руднев Ю. Франчайзинг: преимущества и риски // *ММ. Деньги и технологи*. – 2002. – №12. – С. 52–56.
4. Кривонос А. Ми переживаємо початковий бум франчайзингу // *Галицькі контракти*. – 2003. – №17–18. – С. 46–47.
5. Бланк И. Основы финансового менеджмента. – К.: Эльга; Ника-Центр. 1999. – Т. 1. – 479 с.
6. Економічна енциклопедія: У 3 т. / Редкол.: С.В. Мочерний (відп. ред.) та ін. – К.: Видавничий центр «Академія», 2002. – Т. 2. – 848 с.
7. Мюррей Я. Франчайзинг / Пер. с англ. к.э.н. К. Любимова. – СПб.: Питер. 2011. – 144 с.
8. Зайцев І. Франчайзинг для франчайзників // *Галицькі контракти*. – 2006. – №5. – С. 34–39.
9. Сідун О.Я. Особливості та форми співпраці великого і малого бізнесу // *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Економіка»*. – Ужгород, 2011. – Вип. 12. – С. 100–103.
10. Мендельсон М. Руководство по франчайзингу. – М.: Сибли интернэшнл. Инк., 2005. – 125 с.
11. Дубінець В. Роль і місце франчайзингу у розвитку малого бізнесу в Україні // *Схід*. – 2004. – №7 (31). – С. 10–14.
12. Кузьмін О.Є., Мирончук Т. Франчайзинг. Навчальний посібник. – К.: Знання, 2011. – 267 с.
13. Андросчук Г., Денисюк В. Франчайзинг: организационные формы, поиск и выбор партнеров // *Бизнес Информ*. – 2007. – №10. – С. 32–37.
14. Цират А.В., Кривонос Е.А. Франчайзинг от А до Я: Терминологический словарь. – К.: Ассоциация франчайзинга, 2004. – 72 с.

УДК 338

Ю.В. ГРУДЦИНА,
ст. викл. кафедри менеджменту, Академія муніципального управління

Побудова структури системи управління якістю: проблеми та перспективи

Проблема якості перебуває в центрі уваги сучасних дослідників різних сфер діяльності та галузей наук. За наявності якісного управління можна говорити про покращення надання державних послуг і забезпечення їхньої якості, про зміцнення економіки країни, розвиток суспільства загалом. Тому питання якості в цьому контексті набуває особливої актуальності. Ґрунтовного вивчення потребує система управління якістю, а саме модель системи управління якістю національної економіки України.

У статті наведено критичний аналіз моделей управління якістю та обґрунтовано необхідність визначення структури системи управління якістю, побудови моделі простору управління якістю та визначення всіх завдань управління якістю.

Ключові слова: управління якістю, моделі управління якістю, простір управління, множина задач управління, декомпозиція системи управління.

Проблема качества находится в центре внимания современных исследователей разных сфер деятельности и отраслей наук. При наличии качественного управления можно говорить об улучшении предоставления государственных услуг и обеспечении их качества, об укреплении экономики страны, развитии общества в целом. Поэтому вопрос качества в этом контексте приобретает особую актуальность. В обстоятельном изучении нуждается система управления качеством, а именно модель системы управления качеством национальной экономики Украины.

В статье приведен критический анализ моделей управления качеством и обоснована необходимость определения структуры системы управления качеством, построения модели пространства управления качеством и определения всех задач управления качеством.

Ключевые слова: управление качеством, модели управления качеством, пространство управления, мно-

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕЙ ТА ВИДІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

жественное число задач управления, декомпозиция системы управления.

A problem of quality is in the spotlight of modern researchers of different spheres of activity and industries of sciences. At presence of quality management it is possible to talk about the improvement of grant of state services and providing of their quality, about strengthening of economy of country, development of society on the whole. Therefore the question of quality in this context acquires the special actuality. A sound study is needed by control system by quality, namely model of control system by quality of national economy of Ukraine.

To this article the walkthrough of case quality frames is driven and the necessity of determination of structure of control system, construction of model of space of quality management, and determination of all tasks of quality management by quality is reasonable.

Keywords: *quality management, case quality frames, space of management, great number of management tasks, decoupling of control system.*

Постановка проблеми. У ринковій економіці проблема якості є найважливішим чинником підвищення рівня життя, економічної, соціальної та екологічної безпеки. Якість стала одним із головних факторів забезпечення конкурентоспроможності продукції та послуг у розвинених країнах світу. Щоб інтегруватися у світовий ринок та досягти успіхів на внутрішньому ринку, необхідно працювати за його правилами не тільки в частині технології виробництва, а й в області управління всього підприємства. Тому актуальності набуває побудова структури управління якістю з визначенням усіх задач по управлінню якістю.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Найбільш відомими іноземними вченими та основоположниками сучасної теорії і практики управління якістю є група авторитетних американських та японських вчених: Едвард Демінг, Джозеф Джуран, Філіпп Кросбі, Арманд Фейгенбаум, Джеймс Харрінгтон, Кауру Ісікава, та Геніті Тагучі. Також вивченням даного питання займаються російські вчені-економісти: О.В. Глічев, І.І. Мазур, В.В. Окрепилов, Б.І. Герасимов, та ін. Різні аспекти управління якістю продукції, в тому числі й проблеми розробки та впровадження систем управління якістю на українських підприємствах, відображені в роботах вітчизняних учених економістів і провідних спеціалістів: П.Я. Калити, М.Г. Круглова, Б.І. Мищика, О.В. Моза, С.К. Фомічова, М.І. Шаповала та інших.

Однак проблема вивчення та впровадження передового досвіду провідних країн світу в галузі управління якістю є надзвичайно актуальною. Питання ефективного впровадження систем управління якістю на вітчизняних підприємствах, системного та процесного підходу до управління якістю є недостатньо вивченими та потребують подальших досліджень.

Метою статті є аналіз розвитку поглядів на побудову системи управління якістю, виявлення недоліків та обґрунтування доцільності визначення всієї множини задач упра-

вління з метою побудови ефективної структури системи управління якістю економікою країни.

Виклад основного матеріалу. Сьогодні конкурентоспроможність країни розглядається як одна з найвпливовіших концепцій економіки розвитку та практичної політики, оскільки не лише охоплює суто економічні показники, а й оцінює економічні наслідки важливих для стабільного зростання неекономічних явищ, таких як якість політичних процесів і управління суспільством, рівень освіти, наукова база, верховенство закону, культура, системи цінностей та інформаційна інфраструктура.

Конкурентоспроможність країни – це її здатність досягти й підтримувати високі темпи економічного зростання, що виражаються в постійному прирості рівня ВВП на душу населення. Отже, висока конкурентоспроможність сприяє високому рівню і якості життя населення [1].

У даний час найбільш передовий досвід у сфері якості продукції та застосуванні системного підходу в управлінні якістю продукції накопичений у різних компаніях промислово розвинених країн. При цьому розроблені різні моделі систем управління якістю продукції. Серед моделей управління на основі якості важливе місце займають загальні моделі, в яких відбилися концепції, створені визнаними авторитетами в управлінні якістю, а саме: моделі А. Фейгенбаума, Еттінгера – Сіттіга, Дж. Джурана [4].

Перший етап розвитку системного підходу до управління з'явився, коли з'явилася перша система – система Тейлора (1905). Організаційно вона передбачала встановлення технічних і виробничих норм фахівцями та інженерами, а робітники лише зобов'язані їх виконувати. Підсумок першого етапу розвитку систем якості може характеризуватися моделлю системи управління якістю А. Фейгенбаума. Графічно вона зображується у вигляді трикутника, бічні сторони якого діляться на п'ять частин горизонтальними лініями. Кожна частина, своєю чергою, підрозділяється вертикальними лініями, що утворює в цілому у всіх п'яти частинах 17 ділянок (функцій). В їхній основі лежить контроль якості. Підсумком (вершиною) системи якості є рівень тотального контролю якості. Таким чином, в основі концепції забезпечення якості розглянутого етапу лежить ідея про те, що споживач повинен одержувати тільки якісні вироби, а основні зусилля мають бути спрямовані на постійний контроль якості. Втілення в життя цієї концепції поряд із позитивними моментами призвело до різкого зростання витрат на контроль якості [4].

Уже з 20-х років ХХ ст. почалися спроби вирішити зазначене вище протиріччя. У травні 1924 року доктор В. Шухарт запропонував контрольні карти, які дозволили зосередити зусилля не на кінцевому контролі якості, а на контролі технічних процесів. Також у даний час при управлінні якістю фірми починають враховувати зовнішні для них фактори, і насамперед купівельний попит.

Наступною моделлю системи управління якістю є модель Еттінгера – Сіттіга, яка являє собою модель концепції, що

враховує необхідність керувати функціональною якістю. Модель має форму кола, кожен сектор безперервного кола відображає певний склад функцій – вивчення попиту, формування цілей, конструювання виробів, планування виробничих процесів, виробництво, розподіл, обслуговування споживачів після збуту виробів, експлуатація виробу. На відміну від моделі Фейгенбаума ця модель враховує і необхідність керувати функціональною якістю, і вплив попиту на якість продукції. Тут перший етап кожного циклу управління якістю – вивчення попиту. Однак цей попит фіксувався самим виробником, що далеко не завжди правильно [3].

Модель Джурана являє собою спіраль, що відображає безперервне формування і поліпшення якості. Кожен виток висхідної спіралі позначає процес підвищення якості. Модель Джуран включає 13 етапів, починається обстеженням ринку і закінчується технічним обслуговуванням у процесі використання виробів за призначенням. Модель орієнтується на маркетингову концепцію виробничо-комерційної діяльності підприємства. Вона передбачає постійне вивчення попиту на ринку збуту та експлуатаційних показників якості продукції, що обумовлює повну орієнтацію виробництва на вимоги споживачів і ринок збуту. При цьому цикл управління якістю починається і закінчується обстеженням ринку. Однак «петля якості» не відображає процес підвищення якості [4].

Також слід відмітити вітчизняні системи управління якістю, серед яких найбільш характерними представниками системної організації робіт вважаються: Саратовська система бездефектного виготовлення продукції; ЯНАРСПИ; Ярославська система НОРМ; Львівська комплексна система управління якістю продукції [5].

Зазначені моделі стали основою детальної розробки в провідних країнах систем управління і забезпечення якості продукції. Позитивний досвід такої діяльності відображений у міжнародних стандартах ISO серії 9000, що встановлюють вимоги до систем якості, розроблені Міжнародною організацією зі стандартизації (ISO).

Фундаментальною спрямованістю ISO серії 9000:2000 є застосування процесного підходу до всіх видів виконуваних організацією робіт. Відповідно до даного підходу діяльність організації описується у вигляді серії взаємопов'язаних «входів» і «виходів». Для того щоб результативно функціонувати, організації повинні управляти численними взаємопов'язаними і взаємодіючими процесами [2].

Модель системи менеджменту якості, запропонована в стандартах ISO 9000:2000, базується на задоволенні потреб зацікавлених осіб при постійному поліпшенні системи менеджменту якості. Об'єктами управління виступають етапи життєвого циклу продукції. По суті, етапи життєвого циклу продукції є доопрацьовані моделлю Джурана. Її найбільш істотна відмінність – заключний етап, етап утилізації. Поява цього етапу відображає зростаюче значення захисту навколишнього середовища.

Отже, моделі систем управління якістю розвивалися в процесі еволюції, починаючи від закладання ідеї про тоталь-

ний контроль якості продукції, закінчуючи ідеєю про задоволеність потреб зацікавлених осіб при постійному поліпшенні системи менеджменту якості. Розглянуті моделі систем управління якістю є основою для формування організаційної структури систем якості.

Управління якістю має бути постійним – це безперервний процес. У той же час цей процес має бути спрямований на постійне вдосконалення. Тільки принцип постійного вдосконалення дозволяє фірмі відстоювати на ринках збуту свої позиції в боротьбі з конкурентами. Підвищення якості відноситься до інтенсивних факторів розвитку економіки, що визначає актуальність принципу інтенсивності. Прориви в галузі якості на сучасних підприємствах здійснюються на основі інновацій, орієнтованих на інтенсивний розвиток якості [9].

На підставі розглянутих моделей систем управління якістю можна зробити найважливіший висновок про те, що система якості є системою управління підприємством, тобто функціонує одночасно з усіма іншими видами його діяльності і взаємодіє з ними. Саме це забезпечує єдність кількісних і якісних аспектів виробництва.

Таким чином, організаційна структура загального керівництва якістю повинна встановлюватися в межах управління діяльністю всього підприємства в цілому (в комплексі) при обов'язковому визначенні ієрархії повноважень і їх взаємозв'язків. Таким чином, менеджмент якості має охоплювати весь персонал організації, на всіх рівнях її організаційної структури [4].

Дана ідеологія знайшла відображення в новій концепції управління якістю Total quality management (TQM), що розуміється як тотальний менеджмент якості («загальне управління якістю», «загальний менеджмент якості»). Її складові частини іноді називають total quality («загальна якість»), CWQC (company wide quality control – «управління якістю в масштабах компанії») [2].

За визначенням, що надано в ISO 9000:2000, тотальний менеджмент (управління) якості – менеджмент якості організації, що охоплює всю організацію. Тобто тотальний менеджмент якості має бути заснований на участі всіх членів організації і спрямований на досягнення довгострокового успіху, що приносить вигоди для всіх зацікавлених сторін організації. Управління якістю, будучи підсистемою загальної системи управління, діяльністю підприємства, забезпечує безперервний вплив на якість процесу виробництва продукції (починаючи з встановлення необхідного рівня якості до задачі продукції замовнику) на всіх рівнях управління (від керівника організації до робітників) [2].

Розглянуті моделі систем управління якістю є основою для формування організаційної структури управління якістю.

Організаційні структури управління якістю різноманітні, оскільки організації розрізняються між собою по розмірах, об'єму і номенклатурі продукції, що випускається, тощо.

Проте можна сформулювати загальні принципи побудови організаційних структур управління якістю [8]:

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕЙ ТА ВИДІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

- відділення робіт по плануванню і програмуванню всієї діяльності по управлінню якістю від поточних робіт по регулюванню і контролю якості;

- централізація у вирішенні питань загальної політики при децентралізації у вирішенні оперативних питань, пов'язаних із забезпеченням якості;

- створення організаційних механізмів, що дозволяють здійснювати координацію робіт по забезпеченню якості;

- здійснення заходів профілактичного характеру, спрямованих на відвертання причин виникнення дефектів і підвищення якості;

- забезпечення можливості окремих продуктів;

- створення організаційних умов, що забезпечують внутрішній розвиток оргструктури.

Формування структурних підрозділів органів управління якістю може відбуватися за такими критеріями [6]:

- по виконуваних функціях;

- по видах продукції;

- по великих проектах;

- по етапах виробничого циклу створення продукції;

- по технологічних процесах і устаткуванні.

Перші три типи критеріїв визначають побудову загальної структури управління якістю, тоді як два останніх визначають формування структурних одиниць, зайнятих регулюванням і контролем якості в процесі виробництва.

За виконуваними функціями структурні підрозділи формуються шляхом угруповання однорідних видів діяльності в рамках однієї структурної одиниці. Кількість таких одиниць визначається кількістю видів функцій. При цьому угруповання робиться так, щоб уникнути їхнього дублювання.

За видами продукції, що випускається, структуризація ґрунтується на угрупованні видів діяльності за ознакою однотипної продукції на відміну від угруповання однорідних функцій.

При виконанні особливо відповідальних проектів створюється структура так званого проектного управління. Всі види діяльності по забезпеченню якості продукції, що виготовляється за цим проектом, виконуються у рамках існуючих або знову сформованих структурних одиниць, під керівництвом спеціально призначених осіб.

При структуризації по видах виробничих процесів, вживаного устаткування організаційні підрозділи формуються за принципом обслуговування певного типу виробничого устаткування або технологічного процесу. Згідно з цим принципом структуризації виділяються окремі підрозділи, наприклад зварювальні, ливарні тощо.

Структуризація по етапах виробничого циклу часто використовується при структуризації органів, що здійснюють технічний контроль і регулювання якості продукції в процесі її виготовлення. Згідно з цим принципом виділяються органи, зайняті проведенням вхідного, поточного контролю, випробувань готової продукції, контролю в процесі упаковки, зберігання, експлуатаційного обслуговування споживача.

При створенні організаційної і функціональної структури системи управління якістю доцільно виходити з таких основних положень:

- управління якістю, будучи підсистемою загальної системи управління, діяльністю підприємства, забезпечує безперервну дію на якість процесу виробництва продукції (починаючи зі встановлення необхідного рівня якості до здачі продукції замовникові) на всіх рівнях управління (від керівника організації до робітників);

- межі бізнес-процесів мають бути чітко встановлені, оскільки це служить основою для визначення процедур по елементах системи якості;

- існуюча система управління має бути доповнена функціями по управлінню якістю і взаємозв'язана з виробничим процесом. Таким чином, створювана система якості приводить до зміни існуючої організаційної структури управління підприємством. Зміна структури і функцій управління дасть можливість чіткіше і злагоджено організувати діяльність по створенню, виготовленню і обслуговуванню будівельної продукції;

- сукупність взаємозв'язаних основних, допоміжних і обслуговуючих процесів є бізнес-моделлю підприємства. Тому для того, щоб легше було формалізувати виробничий процес при розробці системи управління якістю, доцільно провести декомпозицію бізнес-моделі на бізнес-процеси, кожен з яких характеризується своїм об'єктом управління.

У рамках кожного з виділених бізнес-процесів реалізуються відповідні функції управління.

Виробничий процес, характерний для кожного підприємства, за своєю структурою та змістом неоднорідний і складається з різних операцій, які по складу виконуваних робіт можна підрозділити на основні технологічні, допоміжні і обслуговуючі процеси.

Розробка бізнес-моделі супроводжується аналізом процесу управління і внесенням у разі потреби змін у виробничий процес і організаційну структуру. При цьому важливо встановити, в якому ступені досягнення цілей, які були сформульовані при визначенні політики в області якості, забезпечуватимуться при рішенні завдань у рамках виділених бізнес-процесів.

Формалізація виробничого процесу і внесення в нього відповідних змін сприятимуть тому, що не лише СУЯ в цій організації почне функціонувати ефективніше, а й сам виробничий процес здійснюватиметься якісніше. В ході виконання цієї роботи з'явиться можливість об'єктивно оцінити, де відсутня потрібна інформація або є не в повному обсязі або, навпаки, використовується надто багато різних документів і інструкцій [10].

Необхідно зробити покроковий розподіл виробничого процесу, що дасть можливість встановити потребу в процедурах, які необхідно включити в систему якості для кожного підприємства на рівні об'єкта управління (керованої підсистеми) і на рівні органу управління (підсистеми, що управляє).

Приведені основні положення вже випробувані на практиці і дали позитивні результати.

Висновки

Отже, на сьогодні, по-перше, не вирішена проблема щодо побудови структури системи управління якістю, не побудована модель простору управління якістю, відсутні підходи до визначення всіх задач управління якістю.

У результаті проведеного дослідження ми дійшли висновку, що для удосконалення будь-якої системи, в тому числі системи управління якістю, необхідно визначити множину задач управління, без розв'язання яких неможливе досягнення поставлених перед організацією цілей. Своєю чергою, визначення множини об'єктивно існуючих задач управління вимагає побудови чіткої структури системи управління за певними ознаками. Для цього доцільно застосувати метод декомпозиції. Результатом його застосування стане повний перелік існуючих задач управління, задачі при цьому не матимуть перетинів, тобто будь-яке рішення остаточно може прийматися лише в одній задачі управління, розмір задач не повинен перевищувати потужності відповідного органу управління, а також при формуванні множини задач будуть відображені змістовні та інформаційні зв'язки між задачами як по горизонталі, так і в ієрархічній структурі.

Список використаних джерел

1. Алімов А.Н. Конкурентоспроможність національної економіки / А.Н. Шаповал, В.Н. Ємченко / АН України. Ін-т економіки. – К., 2001. – 59 с.
2. ДСТУ ISO 9000:2007. Системи управління якістю. Основні положення та словник термінів. – На заміну ДСТУ ISO 9000–2001; надано чинності 2008.01.01. – К.: Держспоживстандарт України, 2008. – V, 29 с.
3. Джеймс Харрінгтон. Управление качеством в американских корпорациях: Сокр. пер. с англ. / Авт. вступ. ст. и науч. ред. Л.А. Ко-нарева / Д. Харрінгтон. – М.: Экономика, 1990. – 272 с.
4. Джуран Д. Все о качестве: Зарубежный опыт / Д. Джуран. Вып. 2. Высший уровень руководства и качество. – М., Изд-во стандартов, 1993. – 45 с.
5. Ершов А.К. Управление качеством: Уч. пособие. – М.: Университетская книга; Логос, 2008. – 288 с.
6. Ефимов В.В. Управление качеством: Учебное пособие. – Ульяновск: УлГТУ, 2000. – 141 с.
7. Исикава К. Японские методы управления качеством / К. Исикава. – М.: Экономика, 1988. – 197 с.
8. Кане М.М., Иванов Б.В., Корешков В.Н., Схиртладзе А.Г. Системы, методы и инструменты менеджмента качества: Уч. пособие. – СПб.: Питер, 2008. – 560 с.
9. Шаповал М.І. Менеджмент якості / М.І. Шаповал. Підручник. – 3-тє вид., випр. і доп. – К.: Т-во «Знання», КОО, 2007. – 471 с.
10. Українська асоціація якості [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uaq.org.ua>

О.О. НЕПОЧАТЕНКО,
д.е.н., професор, завідувач кафедри фінансів і кредиту

Забезпечення фінансової безпеки аграрних формувань

За умови фінансової нестійкості та економічних протиріч виникають передумови та потреба у забезпеченні фінансової безпеки. Адже фінансова безпека сприяє успішному розвитку сільського господарства і забезпеченню продовольчої безпеки в державі. У статті виявлено особливості формування необхідного рівня фінансової безпеки в аграрних формуваннях. Встановлено, що фінансова безпека як стан ефективного використання ресурсів агроформувань виражається системою фінансових показників, високі значення яких свідчать про рентабельність господарювання, наявність достатнього обсягу власних джерел фінансування, ефективність використання залучених джерел та прийнятний рівень забезпечення фінансової безпеки суб'єктів господарювання.

Ключові слова: фінансова безпека, загроза, захист, фінансова стабільність, рентабельність, аграрні формування.

При фінансовій неустойчивости и экономических противоречиях возникают предпосылки и потребность в

обеспечении финансовой безопасности. Ведь финансовая безопасность способствует успешному развитию сельского хозяйства и обеспечению продовольственной безопасности в государстве. В статье выявлены особенности формирования необходимого уровня финансовой безопасности в аграрных формированиях. Установлено, что финансовая безопасность как состояние эффективного использования ресурсов агроформирований выражается системой финансовых показателей, высокие значения которых свидетельствуют о рентабельности хозяйствования, наличии достаточного объема собственных источников финансирования, эффективности использования привлеченных источников и приемлемом уровне обеспечения финансовой безопасности субъектов хозяйствования.

Ключевые слова: финансовая безопасность, угроза, защита, финансовая стабильность, рентабельность, аграрные формирования.

Subject to financial instability and economic contradictions arise prerequisites and the need to ensure financial